

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmmma Totivs Theologiae S. Thomae Aqvinatis, Doctoris Angelici Ordinis Prædicatorum

Secvndæ Secvndæ Partis Volumen Tertium

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Romae, 1619

Vtrum mali possint facere miracula? 2

urn:nbn:de:hbz:466:1-38803

546 QVÆST. CLXXVIII. ART. I.
moratur seorsum: quia per eam confertur homini ali-
quod beneficium, scilicet corporalis sanitas, præter
beneficium commune, quod exhibetur in omnibus
miraculis, vt scilicet homines adducantur in Dei no-
ticiam.

Ad quintum dicendum, quòd operatio miraculo-
rum attribuitur fidei, propter duo. Primo quidem,
quia ordinatur ad fidei confirmationem. Secundo,
quia procedit ex Dei omnipotentia, cui fides mouetur.
Et tamen sicut præter gratiam fidei necessaria
est gratia sermonis, ad fidei instructionem; ita etiam
necessaria est operatio miraculorum, ad fidei confir-
mationem.

ARTIC. II.

Vtrum mali possint miracula facere?

845
1. q. 110.
a. 4 ad 2
¶ 3. qu.
43 a. 1. et
4. cor. ¶
po. q. 6 a.
5. ad 9. et
a 9. ad 7
¶ quot.
2. art. 6.
ad 4.
art. præf.
ad 1.
AD secundum sic proceditur. Videtur, quòd mali
non possint miracula facere. Miracula enim ro-
petrantur per orationem, sicut dictum est. Sed oratio
peccatoris non est exaudibilis, secundum illud Ierem.
9. Scimus, quia peccatores Deus non audit. Et Ierem.
28. dicitur, Qui declinat aures suas, ne audiat legem
orationis eius erit execrabilis. Ergo videtur, quòd mali
miracula facere non possint.

¶ 2 Præterea, Miracula attribuuntur fidei, se-
cundum illud Matth. 17. Si habueritis fidem sicus gran-
finapis, dicetis monti huic, transi hinc & erit.
Fides autem sine operibus mortua est, vt dicitur Iacobi.
Et sic non videtur, quòd habeat propriam operationem.
Ergo videtur, quòd mali qui non sunt bonorum ope-
rum operarij, miracula facere non possint.

¶ 3 Præterea, Miracula sunt quedam diuina co-
stimonia, secundum illud ad Hebræos secundo. Con-
testante Deo signis & portentis & varijs virtutibus.
Vnde & in Ecclesia aliqui canonizantur, per virtutes
miraculorum. Sed Deus non potest esse in illis fal-
sifitatis. Ergo videtur, quòd mali homines non possint
miracula facere.

¶ 4 Præterea, Boni sunt Deo coniunctiores quam
mali.

mali. Sed nō omnes boni faciunt miracula. Ergo minus mali faciunt.

SED contra est, quod dicit Apostolus 1. ad Cor. 13. Si habuero omnem fidem, ita ut montes transferam, charitatem autem non habuero, nihil sum. Sed quicumque non habet charitatem, est malus: quia hoc solum donum Spiritus sancti est, quod diuidit inter filios regni & filios perditionis, ut dicit * August. 15. de Trinitate. Ergo videtur, quod etiam mali possint miracula facere.

ca. 18. in princ. tomo 3.

RESPONDEO dicendum, quod miraculorum aliqua quidem non sunt vera, sed phantastica facta, quibus scilicet iustificatur homo, ut videatur ei aliquid quod non est. Quaedam vero sunt vera facta, sed non vere habent rationem miraculi, quæ sunt virtute, & aliquarum naturalium causarum. Et hæc duo possunt fieri per demones, ut supra dictum est *. Sed vera miracula non possunt fieri nisi virtute diuina: operatur enim ea Deus ad hominum utilitatem. Et hoc dupliciter. Vno quidem modo, ad veritatis prædicatæ confirmationem. Alio modo, ad demonstrationem sanctitatis alicuius, quem Deus hominibus vult proponere in exemplum virtutis. Primo autem modo miracula possunt fieri per quemcumque, qui veram fidem prædicat, & nomen Christi inuocat: quod etiam interdum per malos fit *. Et secundum hunc modum etiam mali possunt miracula facere. Vnde super illud Math 7. † Nonne in nomine tuo prophetauimus, & c. dicit Hier. Prophetare vel virtutes facere, & dæmonia eijcere, interdum non est eius meriti qui operatur; sed inuocatio nominis Christi hoc agit, ut homines Deum honorent; ad cuius inuocationem fiunt tantum miracula. Secundo autem modo non fiunt miracula, nisi a sanctis, ad quorum sanctitatem demonstranda miracula sunt, vel in vita eorum, vel etiam post mortem, siue per eos siue per alios. Legitur enim Act. 19. decimono, quod Deus faciebat virtutes per manus Pauli, & etiam desuper languidos deferebantur

ar. præc. ad 2.

Aug. de eccl. dog. c 83. to. 3. † Math. 7. 10. 9.

tur à corpore eius sudaria, & recedebant ab eis languores. Et sic etiam nihil prohiberet per aliquem peccatorem miracula fieri ad inuocationem alicuius sancti; quæ tamen miracula non dicitur facere ille, sed ille ad cuius sanctitatem demonstrandam hæc fierent.

9. 83. ar.
16.

Ad primum ergo dicendum, quod sicut supra dictum est, cum de oratione ageretur, oratio impetrando non innititur merito, sed diuinæ misericordie, quæ etiam ad malos se extendit. Et ideo etiam quandoque peccatorum oratio à Deo exauditur. Vnde

tract 44.

in 1. c. a

medio il-

lius, 10. 9.

lib. 2.

con. Par.

c. 8. 10. 7.

lib. 1.

terra. c. 3.

fin. 10. 1.

Augustinus dicit * super Ioannem, quod illud verbum cæcus locutus est, quasi adhuc inunctus, id est nondum perfecte illuminatus. Nam peccatores exaudit Deus. Quod autem dicitur, quod oratio non audientis hominis est execrabilis, intelligendum est quantum est merito peccatoris. Sed interdum impetrat ex misericordia Dei, vel propter salutem eius qui orat, sicut auditus est publicanus, ut dicitur Luca decimo octavo: vel etiam propter salutem aliorum, & gloriam Dei.

Ad secundum dicendum, quod fides sine operibus dicitur esse mortua, quantum ad ipsum credentem, et per eam non viuunt viua gratia. Nihil autem probatur quod res viua operetur per instrumentum mortuum, sicut homo operatur per baculum. Et hoc modo Deus operatur per fidem hominis peccatoris immo mentaliter.

Ad tertium dicendum, quod miracula temperata vera testimonia eius, ad quod inducuntur. Vnde magis qui falsam doctrinam enuntiant, numquam faciunt miracula ad confirmationem suæ doctrine, quousque quandoque fieri possunt ad commendationem hominis Christi quem inuocant, & in virtute sacramentorum quæ exhibent. Ab his autem qui veram doctrinam enuntiant, fiunt quandoque vera miracula ad confirmationem doctrine; non autem ad testimonium sanctitatis. Vnde Augustinus dicit * in libro octogesimo tertio questionum, Aliter magi faciunt miracula.

Aug. in

li. 83. 99.

qu. 79. a

med. 10. 4

magi faciunt miracula ad testimonium sanctitatis. Vnde Augustinus dicit * in libro octogesimo tertio questionum, Aliter magi faciunt miracula.

ricula, aliter boni Christiani, aliter mali. Magi, per priuatos contractus cum dæmonibus. Boni Christiani per publicam iustitiam. Mali Christiani, per signa publicæ iustitiæ.

Ad quartum dicendum, quod sicut Aug. dicit in 1^a 2^a 3ª quæst. Admonet nos Dominus, vt intelligamus quædam miracula etiam sceleratos homines facere, qualia sancti facere non possunt. Sed ideò non omnibus sanctis ista attribuuntur, ne perniciosissimo errore decipiantur infirmi, existimantes in talibus factis, esse maiora dona, quàm in operibus iustitiæ, quibus æterna vita comparatur.

qu. 79. a med. 10. 4

Ibid. p. 2. r. a me. 10. 4.

QVÆST. CLXXIX.

De diuisione vitæ, in actiuam & contemplatiuam, in duos articulos diuisa.

Consequenter considerandum est de vitæ actiuæ, & contemplatiuæ, vbi quadruplex consideratio occurrat. Quarum prima est de diuisione vitæ per actiuam & contemplatiuam. Secunda, de vitæ contemplatiuæ. Tertia, de vitæ actiuæ. Quarta, de comparatione vitæ actiuæ ad contemplatiuam.

Circa primum quærentur duo. Primo, vtum vitæ conuenienter diuidatur per actiuam & contemplatiuam?

Secundo, vtum diuisio sic sufficiens?

ARTIC. I.

Vtrum vitæ conuenienter diuidatur per actiuam & contemplatiuam?

Ad primum sic proceditur. Videtur, quod vitæ non conuenienter diuidatur per actiuam & contemplatiuam. Anima enim est principium vitæ per suam essentiam. Dicit enim Phil. 2. in 2. de anima, quod vitæ viuentibus est esse. Actionis autem & contemplationis principium est anima per suas potentias. Ergo videtur, quod vitæ non conuenienter diuidatur per actiuam & contemplatiuam.

846
3. dif. 35.
q. 1. a. 1.
et 1. Eth.
le. 5. cor. 2.
text. 37.
10. 2.

Præterea, Inconuenienter diuiditur prius per differentias posterioris. Actiuum autem & contemplatiuum,

M m 3